

Кръгът около кучето ставаше все по-голям и по-голям. Пристигаха и последните жени, развълнувани, плахи, с някакво странно изражение на радост и скръб на лицата им. От къщи излезе и дядо Маринко. Като се подпираше на тоягата си, старецът идеше, без да знае какво се е случило, правеше усилия да бърза, но все пак крачките му оставаха несигурни и малки, като че тъпчеше на едно място.

— Хей, Боже Господи!... Какво стана... Човек ли убиха? Митко, какво има, сине? — попита той малкия си внук, гологлаво и босохлапе, което тича насреща му. — Какво има, Митко, а?

— Дядо, Балкан е тук! Балкан си доде... кучето...

Старецът се спира като гръмнат.

— Балкан ли? Ами войниците? Войниците додоха ли, Митко?

— Тях ги няма. Щели да додат и те. Хайде де, дядо... Върви, върви!...

Момчето залови стареца за ръка и го поведе. Дядо Маринко заудря по-силно и по-шумно с тоягата си и забърза с ситни и колебливи крачки.

— Балкан, а? — приказваше си като на себе си той. — Гледай го ти, старата комита. Боже Господи, Боже Господи!.. Митко, върви-сине, върви да го видя и аз.